

Par miesas augšāmcelšanos

Brāļi, es jums atgādinu **evaņģēliju**,

ko jums jau esmu pasludinājis,
ko jūs esat dabūjuši
un kurā jūs arī stāvat,
kas jums arī dod pestīšanu,

ja jūs to paturat tādā veidā, kā es jums to pasludināju;
citādi jūs būtu velti kļuvuši ticīgi.

Jo es jums vispirms esmu **mācījis**, ko es pats saņēmu,

ka Kristus ir **miris par mūsu grēkiem** pēc rakstiem
un ka Viņš **aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies** pēc
rakstiem,

un ka Viņš **ir parādījies** Kēfam, pēc tam tiem divpadsmit.

Pēc tam Viņš **ir parādījies** vairāk kā pieci simti brāļiem vienā reizē,
no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau miruši.

Pēc tam Viņš **ir parādījies** Jēkabam, tad visiem apustuļiem.

Kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man kā kādam nelaikā dzimušam.

Jo es esmu mazākais apustuļu starpā
un neesmu cienīgs, ka mani sauc par
apustuli,

tādēļ ka es vajāju Dieva draudzi.

Bet no Dieva žēlastības es esmu, kas es esmu, un Viņa man dāvātā
žēlastība
nav bijusi veltīga, es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne
es, bet

Dieva žēlastība, kas ir ar mani.

Lai vai es, vai viņi, **tā mēs sludinām**, un tā jūs esat kļuvuši ticīgi.

1. Kor. 15: 1–11

Mīļā draudze!

Es gribētu iesākt ar mazu aptauju. Lūdzu atbildiet uz jautājumu: “Kas tic, ka būs miesas augšāmcelšanās?” Trīs varianti: “kas tic”, “kas netic” un “kas nezina”.

Interesanti. Mēs nupat apliecinājām savu ticību ar apustuļu ticības apliecības vārdiem, kur, starp citu, ir pieminēta arī miesas augšāmcelšanās. Kas te notiek? Kāpēc mēs to apliecinām, ja neticam? Vai kāds to var izskaidrot?

Daži saka, ka nekādas miesas augšāmcelšanās nebūs. Tā ir lieta, kurai tā grūti noticēt. Daudzi kristieši tā vietā runā, ka pēc nāves mūsu dvēsele vai gars atdalās no miesas un nonāk pie Dieva. Citi atkal nevar pieņemt, ka miruša cilvēka miesa tiek kremēta, domādami, ka tad nebūs vairs iespējama miesas augšāmcelšanās. *Putra* liela, neskaidrības – cik uziet, ir vērts par to padomāt.

Šajā nodaļā mēs redzam, kā Pāvils ar visu savu autoritāti cenšas pārliecināt Korintas draudzes locekļus, ka miesas augšāmcelšanās ir neatņemama un neizvietoājama daļa no mūsu ticības Jēzum Kristum.

Ar šo 15. nodaļu sākas jauna tēma 1. korintiešu vēstulē. Pāvils sāk runāt par Jēzus augšāmcelšanās nozīmi, ko viņš šajā nodaļā aplūko no dažādām pusēm, atbildot uz korintiešu kristiešu jautājumiem.

Viņš sāk ar to, ka atgādina, ko ir mācījis, proti – evaņģēliju. Kas ir evaņģēlijs?

Īsi un kodolīgi Pāvils saka, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem un ka Viņš ir aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies. Autoritāte, kas to apstiprina ir Raksti, tāpat Vecā Derība.

Vēl Pāvils piemin trešo punktu, ka Kristus ir parādījies Sīmanim Pēterim, divpadsmit Jēzus mācekļiem, pēc tam 500 apustuļiem vienā reizē, tad Jēkabam un vēlreiz visiem apustuļiem, kā arī viņam kā pašam pēdējam.

Tātad šeit pierādījums ir tie daudzie liecinieki, kas ir redzējuši Jēzu.

Tā ir vecākā liecība par augšāmcelšanos Jaunajā Derībā. Kādam varbūt pamana, ka Pāvils nepiemin sievietes, kas Lieldienu rītā kā pirmās saņēma Lieldienu vēsti. Varbūt, ka viņš šo stāstu

nebija dzirdējis. Var būt arī, ka neuzskatīja sievietes liecību par derīgu, kā tas bija pieņemts jūdu tiesas priekšā.

Katrā ziņā liecinieku saraksts tāpat ir iespaidīgs. Sākot no apustuļa Pētera līdz Jēzus brālim Jēkabam un 500 cilvēkiem uzreiz. Un pašās beigās viņš pats kā “nelaikā dzimis bērns”.

Pāvils sasaista Kristus augšāmcelšanos ar mūsu vispārīgo augšāmcelšanos. Bez Kristus mums nav cerības. Kāpēc? Tāpēc, ka citādi mēs joprojām esam zem grēka varas. Tikai tad, kad esam saņēmuši grēku piedošanu, varam arī cerēt uz augšāmcelšanos. Caur kristībām es tieku savienots ar to, ko Kristus ir darījis. Ja tas ir tikai sens vēsturisks notikums, tad šodien tam nav nekādas jēgas.

Miesas augšāmcelšanās, pēc Pāvila, nav domāta tā, ka celsies augšā līķi. Tie nebūs nekādi zombiji, kas nāks ārā no kapiem. Tā kā Kristus miesa bija pārveidota kā garīga miesa, tā arī mūsu miesa tiks pārveidota. Tā būs jauna miesa, ko dos Dievs, mūsu Radītājs.

Man vienmēr ir traucējis, ja par galveno uzskata to, ka es nonāku debesīs. Man tas liekas ļoti egoistisks priekšstats. Kā tu vari priecāties un būt pie Dieva, ja te virs zemes cilvēki turpina ciest, karot, dzīvot netaisnībā un izmisumā? Manuprāt, tas ir viens no maldu ceļiem kristietībā, ka mēs pārāk uzsveram personīgo ticību, ka es pieņemu Jēzu, ka mana dvēsele tiek pestīta, ka tas ir pats galvenais. Šis uzskats neņem nopietni to, ka mēs esam sasaistīti jau šeit, šajā dzīvē, ka tikai kopā mēs esam Kristus miesa. Dieva valstības atnākšana ir kas vairāk, kā mana personīgā svētlaipe. Te ir iekļauta visa radība, - ne tikai mūsu līdzcilvēki, bet arī dzīvnieki un daba. Mums ir jāsaprot, ka Jēzus augšāmcelšanās atbrīvo mūs no nāves varas jau šodien, kamēr esam dzīvi. Aiz šķietami ticīga cilvēka fasādes var slēpties liela neticība: mēs ticam, ka nokļūsim debesīs, bet šajā dzīvē mēs “nolaižam rokas”. Tad, kad ir jāstrādā, kad ir jāiedrošina, kad ir jāuzņemas atbildība sabiedrībā un politikā, kur ir palikusi mūsu ticība?

Jēzus mācekļi arī bez Jēzus varēja ticēt, ka pēc nāves dvēsele nokļūs debesīs. To, ka notiks vispārēja augšāmcelšanās, mācīja arī farizeji. Jēzus augšāmcelšanās nozīme mums atklājas tikai tad, ja skatām to kopsakarībā ar to, kas notika pirms tam.

Šeit bija cilvēks, kas iestājās par savu pārliecību līdz galam. Kas sevi netaupīja, bet atdeva sevi pilnībā, lai apliecinātu Dieva mīlestību visiem cilvēkiem. Kas upurēja sevi, lai glābtu mūs no elku un bezdievības varas, no bezcerības un naida. Ja Jēzus krusts būtu bijis Dieva pēdējais vārds, tad tas viss būtu bijis vienkārši traģisks stāsts. Tā nu iet ar tiem pasaules glābējiem. Lielas ambīcijas, bet skarbā dzīves īstenība visu noliek savā vietā.

Nu ko, kļūsim reāli, bezkaislīgi, domāsim par sevi, baudīsim un priecāsimies, cik vien varam. Tā ir dzīves programma, kas nerēķinās ar augšāmcelšanos, un laikam taču ne tikai dažiem Korintas kristiešiem aktuāla, bet arī mūsu 21. gadsimta pasaulē.

Tomēr Lieldienu notikumi mēt pavisam citu gaismu uz Jēzus rīcību. Tas ir Dieva apstiprinājums, ka nāve nespēja sagraut Jēzus liecību. Ka ir vērts cīnīties līdz galam, ka piedošana un žēlastība atver jaunas durvis citādi bezcerīgajā dzīvē. Jēzus augšāmcelšanās arī mūs šodien grib iekustināt Viņam sekot, aicina būt par Viņa mācekļiem, par krusta nesējiem, kas ielaižas uz savu līdzcilvēku smagumu un palīdz to nest. Sekojot Jēzum, arī mūsu ticība iemiesojas dzīvē, tā izpaužas mūsu ikdienā, praktiskā darbībā, redzamā un taustāmā veidā.

Tā ir liela nelaime, ka esam pilnīgi *uzdevuši* rūpēties par to, kas notiek kristieša miesīgajā dzīvē. Ka mums nav nekādas daļas par to, kas notiek darbā, fabrikās, uz ielas. It kā uz visu to neattiektos Dieva valstība. Mēs kristieši esam kaut kur citur – garīgajā sfērā. Ko nozīmē dzīvot bez miesas? Tā ir dzīve pa gaisiem. Tā ir dzīve kaut kur nākotnē vai pagātnē, tikai ne šodien šeit, šajā vietā. Cik daudz cilvēku ir atvadījušies no realitātes. Tikai skatās televīziju, neies uz vēlēšanām. Viss vienalga, tāpat jau neko nevar mainīt. Vai tas ir Jēzus gars, kas te runā. Taču nē!

Pārveidot šo pasauli par labāku vietu, kur ir vairāk mīlestības, taisnīguma, līdzjūtības – tas ir tas, uz ko Jēzus mūs aicina, kad Viņš saka, lai pāri visām lietām meklējam Dieva valstību.

Dieva Gars mūs jau šodien var mainīt, Kristus ir dzīvs, lai mūs atbalstītu šajā pārmaiņu procesā, ka paši tiekam apskaidroti ar mīlestību un gaišumu, un lai mēs šo pasauli padarītu gaišāku. Tā nav nejaušība, ka joprojām nav notikusi Kristus otrreizējā atnākšana. Mums kā kristiešiem beidzot ir jākļūst par šīs zemes sāli, nevis jāatvadās un jāatsakās no šīs jaunās pasaules.

Pāvils cer uz kopīgu augšāmcelšanos, kas atjauno mūsu kopību, dod jēgu mūsu dzīvei šeit, tam, ka cīnāmies, strādājam un lūdzam. Un, protams, tā ir arī cerība nāves priekšā, kas Pāvila skatījumā nav dabīgs notikums, bet grēka izraisītas sekas. Arī Pāvils cer, ka Kristus drīzumā atnāks, bet tas viņam neliedz ar visu savu spēku apliecināt, ka Kristus jau šodien spēj izmainīt mūsu dzīves. Āmen!